

ger, der ere undergivne ham —, hvilken Betydning det vilde have, hvis det var muligt at spare maaske 3, maaske 4 Mill. Kr. paa Statsbanernes Administration. Og, mine Herrer, naar en Administration koster 43 Mill. Kr. om Aaret, og en stor Del heraf naturligtvis gaar til Embeds- og Bestillingsmænd, Arbejdere o. s. v., og det er oplyst, at der heraf er saa ganske overordentlig mange, ved jeg, at den højtærede Minister vil være enig med mig i, at der vilde fremkomme en ikke uvæsentlig Besparelse, dersom allerede den rent menneskelige Arbejdskraft kunde blive noget begrænset. Thi Ministeren ved godt, hvad hver af disse Folk gennemsnitlig koster, og det ved jeg ogsaa; ſat der er en Del af dem, der kunde spares, ved Ministeren maaske ikke, men jeg skal i alt Fald være meget villig til at paavise ham forskellige. Det har ikke været min Tanke, at vi skulde indføre Besparelser i Jernbanernes Administration i Stedet for den eventuelle Lov om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, men hvis der virkelig er Ødselhed eller Mangel paa god Økonomi — her er der Tale om intet mindre end et Systemskifte, en virkelig betydelig Forandring i Ledelsen af Statsbanernes Administration —, hvis der virkelig er noget at rette der, kan det ikke hjælpe, at man, hver Gang der mangler Penge til en anden, en virkelig Forrentning af Statsbanerne, siger: Nu forhøje vi Taksterne, for saa tror jeg ganske bestemt, det er en Skrue uden Ende. Men hvis vi forhøje Taksterne *noget*, fordi der slet ikke er noget Overskud, og saa bespare en ikke ubetydelig Sum ved Administrationen, tror jeg, at vi med større Glæde kunde se hen til vore Statsbaner, end vi have gjort i de sidste Par Aar. — Den højtærede Trafikminister siger: Naar jeg, altsaa det 1ste Medlem for 2den Kreds, ikke mener, at der kan bespares mere end 1 Mill. Kr. ved hele Finanslovkommissionens Arbejde, hvordan kan jeg saa tænke mig, at der kunde spares 4 Mill. Kr. ved Statsbanerne? Ja, alle Sammenligninger halte, men det forekommer mig, at denne halter noget mere, end den har Lov til. Thi for det første sagde den højtærede Minister jo straks efter, at der naturligvis blev bespart mere ved den Kommission end den ene Million. Den højtærede Finansminister har sagt noget lignende. Naar man skal bruge denne Kommission paa den ene Maade, siger man: Der kommer ikke noget ud af den, men naar det passer, saa siger man lidt efter, at der kan komme

mange Millioner fra den. Det bliver en Harmonika, men det skal jeg ikke sige noget imod, for man maa jo bruge de Midler, som netop ligge for. Men i dette Tilfælde synes jeg, at Sammenligningen passer ganske overordentlig daarligt, thi det er dog givet, at den Kommission, som Folketinget har nedsat til at undersøge Finanslovens Bevillinger, ikke kan komme ind paa de danske Statsbaners Regnskaber og Forvaltningsprincipper. Det maa der en ganske særegen Undersøgelse til, ganske andre Forudsætninger for det Arbejde end dem, der ligge for den af Folketinget nedsatte Finanslovkommission.

Jeg skal derefter sige til den højtærede Finansminister, at alle de mange for mig — som dog har beskæftiget mig en hel Del med disse Sager, hvad Ministeren ganske sikkert ogsaa er paa det rene med — overflødige Forklaringer, og — hvad skal jeg kalde det — Undskyldninger, som den højtærede Minister er fremkommen med, forekomme mig at være af den Beskaffenhed, at en Sag, der er saa klar, som den højtærede Minister mener den er, behøvede jo dog ikke saa mange Ord. Jeg har i hvert Fald ikke kunnet følge den højtærede Minister. Jeg har forstaaet, at den højtærede Minister mener, at jeg ved Opgørelsen af Toldindtægterne har sprunget et Aar over. Først siger den højtærede Minister, at det, at jeg havde sprunget det Aar over, var Grunden til, at jeg havde faaet de af mig nævnte Tal, og saa siger den højtærede Minister dog, at det var højest rimeligt, at jeg havde sprunget det Aar over, det skulde være Aaret 1908—09. Men jeg har aldeles ikke sprunget noget som helst over, og jeg vil bede den højtærede Minister være overbevist om, at jeg ikke kommer med noget som helst, som har dobbelt Bund, og jeg siger fuldstændig efter min ærlige Overbevisning det, som jeg mener er sandt og rigtigt. Den højtærede Minister mener altsaa, at jeg har oversprunget et Aar med Hensyn til vor Indførselstold. Jeg skal nævne vor Indførselstold. Den var i 1907—08 42,800,000 Kr., i 1908—09 — det Aar, jeg skulde have sprunget over — 42,200,000 Kr., og i 1909—10 var den 30,266,000 Kr. Det vil sige, at der var 12 Mill. Kr.s Nedgang fra 1908—09 til 1909—10. Det er, hvad jeg har sagt, og andet har jeg ikke paa nogen Maade gjort gældende, saa den højtærede Minister har ikke Ret i at sige, at Nedgangen, som jeg nævnedes, skyldes, at jeg har sprunget et Aar over. — Den højt-